

Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
Bf.74/2013/8.

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, 2014. évi január hó 15. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette és más bűncselekmény miatt **I.r. vádlott** és társa ellen indult büntető ügyben a Tatabányai Törvényszék 2013. évi május hó 22. napján kihirdetett 3.B.370/2012/5. számú ítéletét megváltoztatja azzal, hogy

I. r. és II. r. vádlottakat előzetes mentesítésben részesíti.

Egyebekben helybenhagyja azzal, hogy **I.r. vádlott** lakhelye:; **II.r. vádlott** születési ideje:
...

I n d o k o l á s :

A Tatabányai Törvényszék a 2013. május 22. napján kihirdetett 3.B.370/2012/5. számú ítéletével bűnösnek mondta ki **I.r. vádlottat** bántalmazás hivatalos eljárásban büntetében (Btk. 226. § (1) bekezdés) továbbá társtettesként elkövetett testi sértés vétségében (Btk. 170. § (1) bekezdés), **II.r. vádlottat** hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetében, mint bűnsegédet (Btk. 226. § (1) bekezdés) továbbá 2 rb testi sértés vétségében (Btk. 170. § (1) bekezdés), amelyből 1-1 rb cselekményt társtettesként illetőleg tettesként követett el.

Ezért a bíróság az I. r. vádlottat halmazati büntetésül 6 hónap - végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett - börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre, a II. r. vádlottat ugyancsak halmazati büntetésül 4 hónap - végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett - börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre ítélte.

Egyetemlegesen kötelezte a vádlottakat az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az első fokú ítélet ellen a vádlottak és a védő felmentés érdekében jelentettek be fellebbezést. Az első fokon eljáró ügyész a döntést tudomásul vette.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség Bf.185/2013/1-I. számú átiratában a védelmi jogorvoslati kérelmeket alaptalannak tartva arra az álláspontra helyezkedett, hogy a büntetőeljárás szabályok betartásával lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként az elsőfokú bíróság

megalapozott ítéleti tényállást állapított meg, abból kizárólag az ítélet 7. oldal 7. bekezdésében foglaltakat indítványozta mellőzni, azok részben téves, részben pedig jogi indokolást tartalmazó volta miatt. Az első fokú bíróság álláspontja szerint rendelkezésére álló bizonyítékokat a szükséges mértékben elemezve az indokolási kötelezettségének is eleget tett. A megalapozott tényállásból törvényes következtetést vont le a vádlottak bűnösségére, és az általuk elkövetett cselekményeket is jórészt helyesen minősítette.

Ugyanakkor tévedett az elsőfokú bíróság, amikor II. r. vádlott vonatkozásában a bántalmazás hivatalos eljárásban büntette kapcsán csak bűnsegélyt állapított meg. Az ügyészi álláspont szerint a bántalmazás hivatalos eljárásban büntetnének társtettese lehet olyan, nem hivatalos személy is, aki a hivatalos személlyel szándékegységben - annak tudatában, hogy a hivatalos személy jogtalanul jár el - bántalmazza a sértettet. Utóbbi megállapítás maradéktalanul ráillik II. r. vádlott cselekvőségére, következésképpen nem részesként, hanem társtettesként követette el a szóban forgó bűncselekményt.

A kiszabott büntetésekkel kapcsolatosan a fellebbviteli főügyészség arra az álláspontra helyezkedett, hogy az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabás során irányadó tényezőket teljes körűen feltárta, II. r. vádlott vonatkozásában az enyhítő körülmények köréből pusztán a részesi magatartásra tett utalást tartotta mellőzendőnek. A terheltekkel szemben kiszabott joghátrány arányos, de egyben szükséges is a büntetési célok eléréséhez. A büntetések enyhítését nem tartotta indokoltnak, az ítélet egyéb rendelkezéseivel is egyetértett. Az alkalmazandó jogszabály tekintetében az ítélet indokolásának kiegészítésére tett indítványt annyiban, hogy a bíróság a bűncselekmények elkövetésekor hatályos büntető törvényt alkalmazta.

Összességében indítványozta, hogy az ítélet az elsőfokú ítéletet a Be. 372. § (1) bekezdése alapján annyiban változtassa meg, hogy a korábban írtak szerint a bántalmazás hivatalos eljárásban büntettét II. r. vádlott által nem bűnsegédként, hanem társtettesként tekintse elkövetettnek, egyebekben az ítéletet a tényállás, az indokolás és a büntetéskiszabási tényezők jelzett korrekcióját követően hagyja helyben.

A másodfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltakat változatlanul fenntartotta, rámutatott arra, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítása körében a rendelkezésre álló bizonyítékokat figyelembe vette, a bizonyítékértékelő tevékenysége törvényes, indokolása teljes körű, logikai hibáktól mentes, és eleget tett az indokolási kötelezettségének is. Ismételten felhívta ugyanakkor a figyelmet arra, hogy a bírói gyakorlat a főügyészségi átiratban írtak szerint adott tényállás mellett a nem hivatalos személy esetében is megállapíthatónak tartja a bűncselekmény társtetteskénti elkövetését. Álláspontja szerint az eljárás alapjául szolgáló cselekmény az I. r. vádlottat alkalmatlanná tette a rendőri hivatása gyakorlására, erre tekintettel ellenezte az előzetes mentesítésben részesítését.

A védő a felmentére irányuló fellebbezéseket változatlanul fenntartotta.

Egyes bizonyítékok mérlegelésével illetőleg eljárás anyagává tételével összefüggésben az ügyészi állásponttal szemben ellenvéleményének adott hangot. **1. tanú** tanúvallomásának részletes értékeléséhez kizárólag a tanú tárgyaláson közvetlenül történő kihallgatása szolgáltatott volna alapot, utóbbi hiányában önmagában a helyszínrajz adatainak értékelése alkalmatlan a tanú által aktuálisan ténylegesen érzékelhetőek rekonstruálására. **1.**

tanú vallomásának lényegét az egyéb - jórészt ellentétes tartalmú - bizonyítékok tükrében kellett volna az értékelés tárgyává tenni, e körben az elsőfokon eljáró bíróság bizonyítéktértékelési hibát vétett, olyan álláspontot képviselt, amely megfelelően nem igazolható.

A védelmi érvelés szerint kétséget kizáróan nem állapítható meg az első fokú ítéletben a terheltek terhére rótt tevőlegesség, és e tekintetben az eljárás folytatásától sem várható eredmény.

A minősítés körében II. r. vádlott cselekvőségével összefüggésben a büntetőjog kommentárjának az ügyész által hivatkozottól eltérő kiadására utalva kifejtette, miszerint a bántalmazás hivatalos eljárásban elkövetője mind tettesként, mind pedig társtettesként fogalmilag kizárólag csak hivatalos személy lehet, e vonatkozásban egyetértett a fellebbezéssel támadott első fokú ítélet kapcsolatos rendelkezésével.

Az alkalmazandó jogszabály tekintetében indítványt tett az elkövetés idején hatályos törvény alkalmazására, összességében pedig indítványozta, hogy az ítélet felülbírálata során az ítélőtábla az első fokú ítéletet változtassa meg, és a terhükre rótt vád alól bizonyítottság hiányában mentse fel a vádlottakat. Másodlagos indítványában az első fokú bíróság ítéletének helybenhagyása esetére a vádlottak előzetes mentesítésben részesítésére tett előterjesztést.

A másodfokú nyilvános ülésen jelenlévő vádlottak csatlakoztak védőjükhöz, I. r. vádlott kifejtette, hogy a vád tárgyává tett cselekmény óta vele szemben egyéb eljárás nem indult, szolgálatellátását kifogás nem érte, munkájával azóta is meg vannak elégedve.

A fellebbezésekre tekintettel az ítélőtábla a törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált a Be. 348. § (1) bekezdése szerint, ennek során a védelmi fellebbezéseket, illetőleg a fellebbviteli főügyészség észrevételeit az alábbiak szerint részben találta alaposnak.

Az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartva megfelelő körben és törvényesen folytatta le a bizonyítási eljárást. Az ítélőtábla nem észlelt olyan eljárási szabálysértést, amely akadályát képezte volna az ítélet másodfokú felülbírálatának.

Az elsőfokú bíróság azonban relatív eljárási szabálysértést vétett azzal, hogy a tárgyalásra szabályszerűen megidézett, és az arról való távolmaradását rövid úton, szabályosan kimentő **1. tanú** tanúvallomását nem ismertette részletesen, hanem azt pusztán a Be. 301. § (1) bekezdésének alkalmazásával az érintettek indítványa alapján megjelölte, a vonatkozó jegyzőkönyvrész tanúsága szerint (5. számú tárgyalási jegyzőkönyv 29. oldal) az adott bizonyíték lényege megjelölésének elmulasztásával. Utóbbi eljárás nem felel meg a Be. 296. § rendelkezéseinek sem. Ugyanakkor a rendelkezésre álló iratokból azt a következtetést kellett levonni, hogy ezzel kapcsolatosan a bíróság eljárása során olyan perrendi szabálysértés, illetőleg eljárási hiba nem történt, amely az elsőfokú ítéletet eljárási szempontból felülbírálatra alkalmatlanná tenné, ebből következően e vonatkozásban sem áll fenn olyan ok, amely hatályon kívül helyezést vonna maga után.

Az elsőfokú bíróság az ítélet hatályon kívül helyezését indokoltta tévő egyéb eljárási szabályt sem sértett, az ítélőtábla alaptalannak tekintette azt a védői álláspontot is, mely

szerint a törvényszék lényegében adós maradt a tényállás kellő felderítésével, szembesítések elrendelésével nem tisztázta megfelelően az érintettek előadásai, az ellentétes tartalmú bizonyítékok között megmutatkozó ellentmondásokat.

A felülbírálat során az ítéletábra megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a megfelelő körben, a szükséges mértékben, a törvény rendelkezéseit betartva folytatta le. A felvett bizonyítékok mindegyikét alaposan megvizsgálta, azokat egyenként és összességében is értékelte. Az egyes tanúk és a vádlottak vallomásai közötti ellentmondásokat észlelte, és részletesen indokát adta annak, hogy miért nem fogadta el ítéletének alapjául a vádlotti védekezéseket. Helytállóan rögzítette, hogy **1. sértett**, **2. sértett** sértettek és **2. tanú** közvetlen szemtanú tanúvallomásai határozottan és következetesen cáfolták az egyezőnek tekinthető vádlotti előadásokat, előbbieik között csak az ügy érdemét nem érintő, lényegtelen ellenmondások voltak feltárhatóak. Ezen túlmenően rendelkezésre állt a rendőrségre érkezett bejelentés hanganyaga, illetőleg annak írásba foglalt változata, a helyszínvázlat, a sértettek sérüléseivel kapcsolatos orvosi látlelet és vélemény tartalma, a **1. sértett** sérüléseiről készített fotóanyag, az elsődleges orvosi vélemény, **2. sértett** édesapjának releváns vallomása, a rendőri jelentések tartalma, parancsnoki jellemzés és illetményigazolás, illetőleg a nyomozati szembesítések anyaga is. Ezen bizonyítékokat az elsőfokú bíróság egymásra tekintettel is értékelte, a mérlegelő, bizonyítékértékelő tevékenysége során részletesen elemezte a releváns bizonyítékokat és megindokolta, hogy ennek eredményeként miért nem fogadta el tárgyilagos, hiteltérdemlő, és ebből következően a tényállás megalapozására alkalmas bizonyítéknak **1. tanú** vádlottakat mentő vallomását.

Az elsőfokú bíróság azonban a megállapított tényekből további tényre történő következtetése során **1. tanú** tanúvallomása figyelmen kívül hagyásának indokolása körében logikai hibát vétett, nyomozati nyilatkozatának a releváns bizonyítékok köréből történő kirekesztését előadásainak a hiteltérdemlő bizonyítékokkal szembeni feloldhatatlan ellenmondásossága idézte elő, nem pedig az a megfontolás, miszerint **1. tanú** polgármesterként nyilván nem fog terhelő vallomást tenni a körzeti megbízottként szolgálatot teljesítő I. r. vádlottra, sem pedig a vele közeli kapcsolatban álló és önkormányzati képviselőként dolgozó II. r. vádlottra **1. tanú** vallomása szerint a helyszínen azt a körülményt is felismerte, hogy mindhárom sértett helyi, szárligeti lakos, ez a tényközlés azonban nem felel meg a valóságnak. Másrészről a tanú önmagát a nyomozati szakban a polgárőrség elnökének tüntette fel, ezzel szemben II. r. vádlott vallomásából is tudható, hogy a terhükre rótt cselekmény elkövetésekor a polgárőrség már feloszlott.

Ugyanilyen logikai hibát vétett az elsőfokú bíróság a sértettek sérüléseinek időbeliségével összefüggésben is, azokból a körülményekből ugyanis, miszerint az érintettek a rendőri intézkedést megelőzően sérülésmentesen sétálgattak Sz. belterületén, a rendőri intézkedést követően, 22.25 órakor azonban már egyértelműen láthatóak voltak rajtuk a külsérelmi nyomok, nem következik aggálytalanul az a tény, hogy kizárólag a rendőri intézkedés során sérülhettek meg. A feltárt és dokumentált külsérelmi nyomok e tág időintervallumon belül elméletileg számtalan egyéb okozó tényezőre lehetnének vissza vezethetőek, ugyanakkor az I. r. vádlott által a tárgyalási szakban sem cáfolt azon tényből, miszerint az intézkedése során a sértetteken látható sérülések nem voltak tapasztalhatóak, ellenben az egybehangzó sértetti vallomások alapján a rendőri intézkedést követően már ez volt a helyzet, megalapozott következtetés vonható a sértettek rendőri intézkedéssel összefüggő sérüléseinek tényére. A

másodfokú bíróság tehát eltérő premisszák alapján ugyan, de végsősoron az elsőfokú bírósággal egyező konklúzióra jutott mind **1. tanú** nyomozati vallomásának értékelhetőségével, az ítéleti tényállás megalapozására való alkalmasságával, mind pedig a sértettek sérüléseinek keletkezési körülményeivel és annak időszerűségével összefüggésben.

Az elsőfokú bíróság mérlegeléssel megállapított tényállása a fentiek szerint megalapozottnak minősíthető, mindösszesen csekélyebb mértékű helyesbítésre és kiegészítésre szorul az iratok tartalma alapján a Be. 352. § (1) bekezdés a.) pontja szerint:

- az ítélet tábla az ítéleti tényállás III. részéből, az ítélet 4. oldalának 7. bekezdésétől kezdődő és az 5. oldal utolsó bekezdésének végéig tartó, a rendőrségről szóló törvény illetőleg a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló BM. Rendelet vonatkozó rendelkezéseit rendkívül részletesen tartalmazó, illetőleg bizonyítékértékelést is magában foglaló részeket és megállapításokat mellőzte, mert azok az ítélet indokolásába tartozó és jogi következtetések is tartalmazó megállapítások. Ugyanilyen megfontolásból mellőzte az ítélet 7. oldalának 7. bekezdésében foglaltakat.

Az ekként helyesbített tényállás már teljes mértékben helytálló, azt a Be. 352. § (2) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság is határozatának alapjául fogadta el.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság a vádlottak bűnösségére okszerűen vont következtetést, a cselekményeik jogi minősítése törvényes. Megalapozottan mutatott rá a törvényszék, hogy a I. r. vádlott eljárása miután szolgálatba helyezte magát miért minősül hivatalos eljárásnak.

Nem osztotta az ítélet tábla a fellebbviteli főügyészség azon álláspontját, mely szerint **II.r. vádlott** terhére a hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntettének nem részesi elkövetői alakzata, hanem társtettesként történő elkövetése róható.

Adott bűncselekménnyel összefüggésben, a nem hivatalos személy társtettségének megállapíthatóságával kapcsolatban a jogirodalomban valóban kétféle nézet ismert.

Az egyik álláspont szerint nem hivatalos személy is lehet társtettese e bűncselekménynek. A társtettség megállapításának objektív feltétele a törvényi tényállás közös megvalósítása, az hogy az elkövetők mindegyike törvényi tényállási elemet valósítson meg, a szubjektív feltétele pedig egymás tevékenységeinek kölcsönös tudata. Amennyiben a hivatalos személy valakit tetteleg bántalmaz, és a bántalmazásban nem hivatalos személy is részt vesz, az utóbbi is törvényi tényállási elemet valósít meg. A bántalmazásban való részvétellel a társtettség megállapításának objektív feltétele megvalósul, ha pedig a nem hivatalos személy tudja, hogy a másik elkövető hivatalos személy, aki hivatala gyakorlása során jár el a bántalmazás kapcsán, a szubjektív feltétel megállapíthatóságának sincs akadálya. Amennyiben tehát a nem hivatalos személy elkövető az említett körülmények között hivatalos személlyel együtt bántalmaz más személyt hivatalos eljárásban a társtettség megállapításának mind a két feltétele maradéktalanul megvalósul.

A fentivel ellentétes álláspont szerint a bántalmazás hivatalos eljárásban delictum proprium, azaz olyan sajátlagos bűncselekmény, amely esetében a társtettség megállapíthatósága

fogalmilag kizárt, ha a másik elkövető nem hivatalos személy. A hivatalos személy hivatalos eljárása során a vele szándékegységben, közösen mást bántalmazó személy kizárólag csak bűnsegédje lehet a hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás bűncselekménynek.

Az ítéltábla az utóbbi jogértelmezést tartotta helytállónak, az adott törvényi tényállás speciális alanyt határoz meg, a bűncselekmény elkövetője önálló tettesként kizárólag hivatalos személy lehet. A társtettes is tettes aki a törvényi tényállás elemeit megvalósítja, ezért társtettesként is csak az jöhet szóba, aki az adott bűncselekmény önálló tette is lehet, akinek személyében és minőségében megteremtődnek az önálló alannyá válás feltételei.

Az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett mindkét vádlott bűnösségére, a cselekményeik minősítése mind a hivatali bűncselekmény, mind a testi épség elleni bűncselekmények tekintetében az anyagi jogszabályoknak megfelelően, helytállóan került megállapításra, az ítéltábla az e körben kifejtett jogi indokolással is egyetértett.

A 2013. július 1. napjától hatályos 2012. évi C. törvényre figyelemmel a másodfokú bíróságnak vizsgálnia kellett, hogy az elkövetéskor vagy az elbíráláskor hatályos törvény rendelkezéseit alkalmazza-e a cselekmény elbírálásakor.

Tény, hogy az elbíráláskor hatályos törvény feltételes kedvezményre vonatkozó rendelkezései az elkövetéskor hatályos szabályozásnál kedvezőbb elbírálást biztosítanak, figyelemmel a Kúria 4/2013. (XI.14.) Bk. véleményére is, ugyanakkor az elkövetéskor hatályos törvény a hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetést három évig terjedő szabadságvesztés büntetéssel, míg a jelenleg hatályos törvény 301. § (1) bekezdése egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni. Az elbíráláskor hatályos büntető törvénykönyv büntetékiszabási rendelkezései (Btk. 80. § (2) és (3) bekezdés illetve 81. § (2) és (3) bekezdés) adott büntetési tételek mellett lényegesen kedvezőtlenebb eredménnyel járnának, és jelentősen súlyosabb joghátrány kiszabását tennék szükségessé vádlottakkal szemben, erre figyelemmel a felülbírálat során az ítéltáblának is az elkövetéskor hatályban lévő törvényt kellett alkalmaznia az 1978. évi IV. és 2012. évi C. törvény 2. §-ai alapján, miután az elbíráláskori szabályok nem tesznek lehetővé kedvezőbb elbírálást. Ugyanakkor a vádlottak terhére fellebbezés nem volt, az első fokon kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés büntetések esetleges végrehajtásának elrendelése olyan távoli lehetőség, amely miatt a feltételes szabadságra bocsátás kedvezőbb szabályozása nem értékelendő figyelemmel arra is, hogy a büntetések célját a szabadságvesztések végrehajtásának felfüggesztése is eléri.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket jórészt helyesen sorolta fel és értékelte, az enyhítő körülmények közül azonban I. r. vádlott vonatkozásában mellőzni kellett a büntetlen előéletre utalást, a rendőri hivatás gyakorlásához a büntetlen előélet foglalkoz(tat)ási követelmény, ebből következően enyhítő körülményként nem értékelhető.

Ugyanakkor a cselekmény elkövetésétől számított jelentős időmúlás és a kiemelkedően pozitív parancsnoki véleményt megalapozó I. r. vádlotti szolgálatteljesítés komoly nyomatékú enyhítő körülmény.

A büntetékiszabás törvényességének felülbírálata során az ítéltábla arra az álláspontra jutott, hogy a vádlottakkal szemben kiszabott büntetések arányban állnak az elkövetett

bűncselekmények tárgyi súlyával, a bűnösség fokával, a vádlottak személyiségének társadalomra veszélyességével és az egyéb bűnösségi körülményekkel is. Helytállóan jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy az általános és speciális megelőzés követelményeinek szem előtt tartásával a büntetési célok a terheltekkel szemben a kiszabott szabadságvesztés büntetések tényleges végrehajtása nélkül is elérhetőek, mind a terheltekkel szemben kiszabott szabadságvesztések tartama, mint pedig a végrehajtásuk felfüggesztésének próbaideje tetтарыos és elégséges joghátrányt jelent.

A védelmi indítványnak a vádlottak előzetes mentesítésben részesítésére vonatkozó részét az ítéltábla megalapozottnak találta.

A Btk. 104. § (1) bekezdése értelmében a bíróság előzetes mentesítésben részesítheti az elítéltet, ha a szabadságvesztés végrehajtását felfüggeszti, és az elítélt a mentesítésre érdemes.

Az előzetes mentesítés jogintézményét a bírói gyakorlat rendkívüli jellegűnek tekinti, ugyanakkor az ennek alapjául szolgáló egyik alapfeltétel, az érdemesség megállapíthatóságához nem kíván meg olyan többletelemet, amelyet az eljáró bíróságok a büntetés konkrét mértékének megállapításánál azidáig még nem vettek figyelembe. Az ítélezési gyakorlat szerint ugyanis az előzetes mentesítésben részesítést megalapozhatják olyan körülmények is, amelyeket a bíróság a büntetés kiszabás körében enyhítő körülményként vagy olyan tényezőként értékelt amely a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztését is indokoltá tette.

Az ítéltábla a jelen ügyben az előzetes bírósági mentesítést megalapozó érdemesség megítélésénél a terheltek személyiségét, feltárható életvezetését, a bűncselekmény jellegét, az elkövetés körülményeit és annak indítóokait egymással összevetve mérlegelte, és ebben a körben arra a következtetésre jutott, hogy a vádlottak ezidáig megismerhető életvitele és életútja, nevezettek személyiségének társadalomra veszélyessége, őket az elkövetésre indító alapok jellege és annak háttérében feltárható körülmények egyaránt megalapozzák az alapfeltételként szolgáló érdemesség megállapíthatóságát. Utóbbi következtetései levonásánál a másodfokú bíróság figyelemmel volt arra a körülményre, hogy egyik vádlott esetében sem merült fel arra vonatkozóan adat, hogy az elbírált cselekményeik elkövetése óta a szolgálat teljesítésüket illetőleg munkavégzésüket bármilyen kifogás érte volna. Ezen túlmenően I. r. vádlott a hivatása gyakorlása során sorozatos dicséretekben, előléptetésekből, pénzjutalmakban részesült, ezekhez képest a fenytései elhanyagolható számúak és csekély súlyúak, parancsnoki jellemzése kiemelkedően jó, nem pusztán a szorosan vett szolgálatát látta el kiválóan, hanem körzetében „az iskola rendőre” programban is részt vett, és jó kapcsolatot tartott fenn a területén található más intézmények vezetőjével is. A rendelkezésre álló adatok szerint II. r. vádlott vonatkozásában is megállapítható az érdemesség mint alapfeltétel fennállta.

Arra figyelemmel, hogy a jogszabály által megkivánt konjunktív feltételek a vádlottak esetében megállapíthatóak, az ítéltábla az első fokú ítéletet a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, I. r. és II. r. vádlottakat a Btk. 104. § (1) bekezdésének alkalmazásával előzetes bírósági mentesítésben részesítette, a vádlottak személyi adatait pontosította, az ítélet egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Győr, 2014. január 15. napján

. Széplaki László sk.
a tanács elnöke

Dr. Németh Balázs sk.
a tanács tagja, előadó

Dr. Takácsné
dr. Helyes Klára sk.
a tanács tagja

Z á r a d é k :

Ez az ítélet és a Tatabányai Törvényszék 2013. május hó 22. napján kelt 3.B.370/2012/5. számú ítélete I. r. és II. r. vádlottak vonatkozásában a mai napon jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajthatóvá vált.

Győr, 2014. január 15. napján

. Széplaki László sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó: